

Sygn. akt III CSK 416/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko G. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M. G. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 marca 2014 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej za wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia

prawnego jest uzasadnione wtedy, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Istotne zagadnienie prawne wskazane przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczy tego, czy zobowiązanie zaciągnięte przez jednego ze wspólników spółki cywilnej celem pozyskania środków finansowych na spłatę zaciągniętych wspólnie przez wspólników tej spółki oraz wymagalnych zobowiązań, jest zobowiązaniem solidarnym wspólników tej spółki, związanym z prowadzoną w formie spółki cywilnej działalnością gospodarczą. Tak sformułowany problem nie dotyczy jednak wykładni budzących wątpliwości przepisów prawa, a ponadto pozostaje w oderwaniu od ustaleń Sądu drugiej instancji, zgodnie z którymi pożyczka zaciągnięta przez powoda nie stanowiła zobowiązania wspólników spółki cywilnej, lecz zobowiązanie powoda i jego żony. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. jest objęcie podstawami kasacyjnymi i doniosłe z punktu widzenia wyniku przedstawionej sprawy, zagadnienie prawne dotychczas w orzecznictwie nie rozstrzygnięte, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżący nie tyle wskazuje na pojawiające się poważne trudności z interpretacją przepisów prawa materialnego wskazanych w skardze kasacyjnej, ile kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji i dokonaną przez ten Sąd ich subsumcję pod wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisy prawa materialnego, co oznacza nie wypełnienie pierwszej przesłanki przedsądu i w rezultacie prowadzi do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.